

У Львові створили робота-розвідника

Розробники кажуть, що самохідний радіокерований робот дозволяє вести відео-, аудіо-, радіаційну, радіологічну розвідку в місцях, які важкодоступні та небезпечні для людей. Він здатен долати водні перешкоди завглибшки до 40 см, працювати без підзарядки до 4 год., а також транспортувати поранених. Робот був створений на замовлення добровольчих батальйонів. Над винаходом працювало близько півсотні осіб.

З'явилася нова десятиєврова купюра

В єврозоні випустили в обіг нову банкноту вартістю десять євро. Про це повідомляє агентство DW. Нова десятка відрізняється від старої поліпшеною системою захисту від підробок. Таких десятиєврових купюр планують випустити більше чотирьох мільярдів. Окрім того, вони замінять старі, які поступово вилучать із обігу. Також, згідно з повідомленням, на початку 2016 року планують запустити оновлену банкноту номіналом 20 євро.

11

Відомості.інфо
№37 (729)

25 вересня - 1 жовтня 2014 року
<http://www.vidomosti.info/>

Події

Грузія — країна вуличних свиней

Ігор Случик із Волині насолоджувався краєвидами Грузії, пив вино з чачею та тішився прихильністю грузинів до українців

Унікального жителя Жидичина Ігоря Случика знає всенський світ, але тільки не Батьківщина. Цей фанатично залюблений у подорожі чоловік відкладає весь рік зарплати й премії, щоби на час довгожданого відпустки побувати на черговій terra incognita планети Земля. Завдяки Ігорю Аляска почула «Ще не вмерла», а Урал відвідав волинського сала. І ось нещодавно Случик повернувся з Грузії, тому «Відомості.ІА» не могли втратити таку нагоду. Чому саме Джорджія? Сам Ігор вважає, що це найбільш доступна країна світу: безвізовий режим, швидке сполучення, відсутність мовного бар'єра. Хоча дехто закидає, що за ті самі гроші в Анталії й Болгарії кращий сервіс. Можливо! Але там ніхто просто так не запросить вас із вулиці до родинного столу. Ніхто не пригостить просто так вином чи чачею, дізнавшись, що ти українець. І тим більше, посеред вулиці не вигукне «Слава Україні!»

«КРАЇНА ВОВКІВ», ЯКИХ НІХТО НІКОЛИ НЕ ПІДКОРИВ

Чудернацький водій Гела затрамбував десяток подорожувальників, різниці у віці яких між наймолодшим і найстаршим сягала 30 років, у свій невеличкий бус і повіз у Местію. Українці навипередки питали, як його країна за короткі терміни добилася значних успіхів у економіці. Гела відповідав коротко, але влучно і з боєм у серці розповів, що Грузія гостро відчула укуси та сморід путінської пащі й дуже переживає за

повів старим анекдотом про бабцю, яка щоднини приводила і припинала свою козу на трасі біля будки ДАІ. А коли пузатий дашик на п'ятий день не витримав і став утовкмачувати, що на асфальті коза не поправиться, старенька йому нагадала, що коли він п'ять років тому прийшов сюди, то теж був дуже худенький... (Сміється. — Авт.)

Справді, в Сванетії корови — це самостійні створіння, які приходять додому хіба що подоїтися і перезимувати. А замість собак по вулицях... бродять свині! Хряки не знають, що таке малорухливий спосіб життя в хліві, не обтяжені прошарками сала і тому дуже прудкі.

КУДИ Ж БЕЗ «ШАБАШУ ВІДЬОМ»?

І от туристи увірвалися у царство гір. Здавалося, дорога, яка петляє краєм скель, вгризається в плоть сивого Кавказу, вкритого ковдрою льодовиків, які народжують ріки... Зупинилися навпроти Інгурської ГЕС, яка 272-метровою греблею стримує бурхливу річку Інгури. На знайомство зі Сванетією — повних п'ять днів. По одному на Батумі, Тбілісі й Кутаїсі. Але ж є ще й гора Ушба, назва якої з грузинської перекладається як «Шабаш відьом». Вона недалеко від Месті, в кінці Шхельдинської ущелини, на кордоні Грузії з Росією. І львів'янин Микола Матрохін, із яким Ігор підіймався на вершину Мак-Кінлі (6198 м), переконав, що варто побувати і там, і там.

Местія світилася казковими вечірніми вогнями й нагадувала декорації з якогось давнього фільму. Під-

Спрагу волиняни тамували домашнім мацоні (кисломолочний продукт), який називають напоєм молодості й краси. Їли кубдарі — надзвичайно смачний пиріг із рубленим м'ясом. Шедевр смаку. Не виникло ні найменшого сумніву, що його придумали свани. Суворе життя в горах із довгими пішими переходами вимагало компактною ситної їжі. Лоскотав ніздрі запах знаменитої сванської солі, яку отримують шляхом змішування куховарської з прянощами. І кожен, звичайно, замовив додому по одному пакуночку своїм господарям

Ох і дісталося ж! Усі ці моменти вкотре довели, що все в поході має бути продумано до дрібниць. І накидки-панчо, і тапочки із застілками, які не спадають із ноги, і правильно зав'язані шнурки на добре пригнані черевиках, і надійно спакований та підігнаний під фігуру рюкзак.

У ЖОДНІЙ ІНШІЙ КРАЇНІ СВІТУ УКРАЇНЦІВ НЕ ЛЮБЛЯТЬ ТАК, ЯК У ГРУЗІЇ

За три кілометри вниз по річці стрімилі вежі напівзруйнованого села Адіші. Немов казковий персонаж зі сванських казок, на стежині стояв дідусь і махав рукою. Горець Гунтер, дізнавшись, що люди з України, сказав, що його діти були на Майдані у Києві та запропонував зайти у дім.

Поки готувався мацоні й сулугуні, він не втримався, зняв зі стіни пандури й простягнув дочці. Після перших акордів під сольні ноти сванки у присутніх загупотіло в грудях. Неймовірно природної вибравості голос проникав у саму душу. А коли пісня розбилася на два голоси, це було неперевершено. У дівчат забриніли сльози, а очі чоловіків, зазверлих у німому захваті, світилися від радості.

Потім був альпіністський маршрут на Ушбу — знамениту на весь Кавказ гору. Як ішли наверх до Мезерського водоспаду, ще здаля було чути страшний гуркіт падаючої з висоти сотні метрів льодовикової води, яка розбивалася на мільйони бризок. Сірою грудкою халви з надщербленим краєм лежав льодовик у обіймах похмурих скель. Обіч стежки — великий камінь із табличками загиблих горосходжувачів. Біля нього метушилася пара альпіністів зі Сполучених Штатів Америки. Відчувалася якась дивна напруга. Згадалося, що Ушбу ще називають горою-привидом. На гору прокладено багато цікавих маршрутів, серед яких немає простих, — тільки найсильнішим і найдосвідченішим вона доступна. Імена першопрохідників теж давно стали легендою — Коккін, Хергіані, Абаляков.

...Уранці шостою годою на чисто випраному полотні неба не було жодних плям негоди. До застави на конях під'їхало троє — двоє грузинів і німець. Останній найняв кавказців для сходження на Північну Ушбу (4680 м). Один грузин підійшов до Ігоря Случика та з мужнім рукописанням випалив: «Бідзіна Гуджабідзе!». І пішов під навіс до товаришів снідати. Сонний настрої як рукою зняло. Хто б це міг бути? Дізналися: найславетніший сучасний альпініст Грузії — Бідзіна Гуджабідзе. У цього 55-річного джигіта в арсеналі шість вершин за вісім тисяч метрів (!), у тому числі двічі Еверест.

Сонячний день показав неймовірну гру світла і тіней. Від насиченого п'яного аромату лугових трав можна було очманіти. Під вечір свіжість гірської річки зміла всю втому від прогулянки до підніжжя хребта. Під'їжджаючи до Мазері, туристи зупинилися. Гора-легенда, заповітна мрія стількох альпіністів, Ушба на прощання відкрила завису таємничості й показала свою величуну вершину страхотливо правильної форми, вертикальна основа якої, здається, спіралася ген на край поселення, де древні сванські вежі вже майже тисячу років беруть із гори приклад гордої неприступності.

Насамкінець волинян чекало тепле море в Батумі з космічною набережною, танцюючі фонтани у древньому Тбілісі та підземні красоти печер поблизу Кутаїсі з відбитками лап динозаврів. Але це вже зовсім інша історія...

Петро ГОДИК

українців, які нині борються з цим звіром. Вказуючи на дорогу, шофер зауважив, що лише недавно за сприяння Михайла Саакашвілі це нове асфальтоване покриття вкоротило час до Месті втричі. Й тільки після цього Сванетія стала доступною для багатьох туристів, бо до цього залишалася таким собі «загубленим світом», який практично не мінняв лику за останні століття.

Ї називали «країною вовків», де ще не так давно правив закон кровної помсти. Як стверджують історики, свани ніколи не вели загарбницьких війн, але за свою землю стояли до останньої краплі крові. Для захисту від грузинських князів, що зазіхали на їхні пасовища, або від мужчин сусідньої общини, які претендували на сванських наречених, горці й будували свої знамениті вежі.

— Здивували корови, які постійно стояли на дорозі, не звертаючи ні найменшої уваги на машини, що пролітали повз них, — оповідає волинський мандрівник. — Вони таки змусили жартівливо запити: як худоба пасеться на асфальті? Гела від-

свічені золотим сьивом вежі стояли, як на варті. Десь високо за хмарами ховалися вершини Великого Кавказького хребта, а під ними фактурними кам'яними узорами на фоні альпійської рослинності розкидані сванські села. Поміж будинків, наче атланти, височіли вежі, аналогів яких немає ніде у світі.

Попетлявши вгору вуличками Ушгулі, мандрівники дісталися до церкви Ламарія — храму Успіння Святої Богородиці, де зі стелі дивляться древні розписи. В одній із кімнат святині здивували величезний чавунний чан і кіптява на стелі. Настоятель пояснив, що там готують їжу для паломників.

Далі були неймовірне село Іпралі та перевал Чхундері (2722 м), який усім дався напрочуд легко, лише одна пані в якості «нашатирю» довелося дати коров'ячого кізцяка. За перевалом відбулася зміна декорацій. Праворуч над стежиною звисав вічнозелений килим рододендронів, усипаний ніжно-кремовими квітами. На східному схилі Тетнульді сірим черпаком висів льодовик Чалаад, верхівка якого була зашторе-

на сірими хмарами. Що вище піднімалося сонце, то частіше ставало чути звуки падаючого льоду. Потім мандрівники мусили перейти течію холодноточної води, яка обпікала ноги. Один неправильний рух — і падіння, біда. Минулося.

Та щойно дібралися іншого берега, лупонув п'ятихвилинний град.

— Як добре, що саме в походах є можливість побути самим собою, — зізнався Ігор. — У повсякденності ми вчимося прикидатися, граємо в життя, як у гру, пригнічуємо інтуїцію, відповідаємо вимогам суспільства. Якщо прибрати все лушпиння, в такому житті нічого не залишається.